

PROLOG

Srđan

Dok mi plavuša puši, ja stavim ruke na naslon garniture i zabacim glavu. Mala zna posao, to moram priznati. Ali otvorim oči i u ogledalu ugledam tipa sa pištoljem. Odgurnem plavušu i dohvatim pištolj. Plavuša vrisne i to me omete, zato promašim tipa kojeg sam video u ogledalu. Moje obezbeđenje je uletelo u sobu, a plavuša je uperila pištolj u mene.

– Gde si ga, pobogu, krila? – zaprepastim se.

Nije mi odgovorila na pitanje, pucala je u mene a moje obezbeđenje je pucalo u nju. Pogledam u svoje rame i namrštim se, sva sreća što je loš strelac.

– Šefe, dobro si? – pita me Igor.

– Biću – dohvatim svoje pantalone.

– Gde je tip?

– Dole, Krele ga prati.

– Pa šta čekamo?

Ignorišem bol u ramenu i krenem za tipom koji je pokušao da me ubije.

Vozač i ja smo u jednim kolima, a ostatak obezbeđenja u drugim. Potera je počela.

* * *

– Ovo je nepoznat teren i ima mnogo snega. Mislim da bi trebalo da se vratimo – Krele je bio zabrinut. To ne liči na njega.

– Jel vidiš auto? – pitam ga.

– Vidim.

– Onda ga prati, mi smo iza tebe. Ne čekaj nas, samo mi javljaj gde si.

– U redu, Srle – rekao je i prekinuo vezu.

– Daj gas – kažem Malom. Srle je ispred nas u jednim kolima, a mi idemo za njim u drugim.

* * *

– Šefe, put je previše klizav – Mali usporava.

– Gde smo uopšte?

Nema ničeg oko nas. Sve oko nas je belo i sneg veje.

– Mislim da... – neko udara u nas i auto se zarotira.

– Mali! – viknem prekasno. Izleteli smo sa bankine i poslednja stvar koje

* * *

– Tata, požuri, auto gori! – čujem kako neki ženski glas viče.

– Trudim se, ali sneg je preveliki!

– A onaj drugi?

– Mrtav je.

Ko je mrtav? Ja? Mali?

– Diše li?

Osetim tople ruke na vratu.

– Da, slab je, ali osećam puls – ponovo taj ženski glas.

– Bežimo odavde pre nego što auto eksplodira.

Auto? Da... seti se... ostali... seti se...

1.

Bojana

Generalno nije dobra ideja držati u kući tipa kojeg je neko očigledno pokušao da ubije. Još gore je ako taj tip ima tetovaže. Dok sam ga skidala i prala skorelu krv sa njegovog tela, uočila sam niz nepovezanih brojeva i neke znakove. Ne znam, možda su zatvorske tetovaže. Samo zatvorenici imaju ovoliko tetovaža i ovakvo telo jer imaju puno vremena za vežbanje. A tu su i ožiljci. Zbog njih sam umalo zaplakala.

Doktor sam od skoro i uskoro počinjem zvanično da radim, ali umem da prepoznam ožiljke koji su nastali u detinjstvu. Neko je ovog čoveka mlatio na mrtvo ime kad je bio dete i nisu samo ožiljci u pitanju, već i neki loše zarasli prelomi. Bože... šta su mu radili?

Izvadila sam mu metak iz levog ramena, ušila povredu koju je dobio na čelu, očistila manje povrede od stakla jer je izleteo kroz vetrobran i pregledala ga ručno koliko sam mogla. Verujem da nema unutrašnje krvarenje i molim se da se probudi jer mu drugačije više ne mogu pomoći. Pokrijem ga i izađem iz sobe.

– Je li budan? – pita me mama.

– Ne, ne znam kada će se probuditi – priznam.

– Učinila si sve što si mogla, dušo – tata mi kaže utešno.

– Jesam.

– To je bila užasna nesreća. Kako nisu videli koliko je put klizav? Potrajaće dok službe ne raščiste puteve, sigurno dva-tri dana – tata se mršti.

– Nadam se da neće navući neku infekciju, iskreno, bez antibiotika ne piše mu se dobro – kažem.

– Sva sreća što ste ga pronašli – mama kaže.

– Zahvali se tatinoj ideji da me vodi u lov na ovoj mećavi – namrštim se.

– Onaj tip u tvojoj sobi se sigurno ne žali, jer da ga nismo pronašli, niko ne bi ni znao da je sleteo s puta. Bio bi mrtav.

– Tačno, šteta što je onaj drugi mrtav. Jesi li obavestio policiju? – pitam ga.

– Jesam, ali ne mogu doći dok se putevi ne raščiste. Previše je napadao sneg u ova tri sata, a kao što vidiš, i dalje pada. Zarobljeni smo ovde.

– Sledeći put kad poželiš da idemo nekud na odmor, neka to bude neko naseljeno mesto – mama kaže.

– Ali tamo ne mogu da lovim – tata pametuje.

– A ovde smo zaglavljani. Bojana počinje da radi od ponedeljka.

– Dotad će raščistiti puteve, ne brini – tata teši mamu.

– Aha.

– Idem ja do ranjenika – rešim da ih ostavim da se sami raspravljaju.

– Ja ću da dremnem, zovi ako ti treba pomoć.

– Hoću, tata.

* * *

Nisam rekla roditeljima da sam izvadila metak iz nepoznatog tipa. Ne znam kako bi reagovali. To nije mala stvar i sigurno im se ne bi dopalo, ali ja sam doktor, zavetovala sam se da ću spasiti apsolutno svaku osobu koju sretnem kroz karijeru. Oprala sam njegovu odeću, ali, nažalost, nisam pronašla nijedan dokument, tako da nisam uspela da otkrijem njegov identitet.

Umorno sednem pored njega na krevet i pogledam ga. Ne znam da li je lep, ali da je upečatljiv, jeste. Ima izražene arkade, snažnu vilicu, skoro je ćelav, što mu daje neki zao izgled, i ima

telo za desetku. Koliko moraš vežbati da bi bio u ovakvoj formi? Da, to i mislim, zatvorenik.

Dodirnem nežno njegovo lice i spustim se do njegovih usana...

Ma šta ja to radim?! Povučem ruku i pokrijem se ćebetom. Ovaj odmor definitivno nije dosadan. Ko bi rekao da ću spavati pored onesvećenog tipa koji je možda zatvorenik? Ah, Hipokrate! Ti i tvoja zakletva...

* * *

Srdan

Gde sam to ja, dođavola?!

Posmatram nepoznatu sobu oko sebe i shvatam da nemam pojma gde se nalazim, ali onda mi se pogled zaustavi na ženi koja sedi pored mene i spava. Prelepa brineta sa licem anđela, čini se tako nestvarnom.

Pokušam da ustanem, ali bol u ramenu me omete i setim se i zašto me boli.

- Polako! – brineta se budi i vraća me u prvobitni položaj.
- Ne smeš da ustaneš još uvek!
- Ovaj... kako sam dospeo ovde? – pitam je.
- Moj otac i ja smo te doneli.
- Gde je Mali? – moram da znam šta je sa mojom ekipom.
- Ko? – pita me zbunjeno.
- Moj vozač, bio je sa mnom.
- Žao mi je, ali on je bio mrtav kada smo te izvukli, ako mislimo na istog tipa, mali i mršav.
- Mrtav – izdahnem duboko. Još jedan život.
- Moram da... – pokušam da ustanem, ali brineta me ne pušta.

– Ne! Možda imaš neke unutrašnje prelome i ako se nešto dogodi, ne mogu ti pomoći.

– U redu je, otići ću kod doktora.

– Ne možeš – obraća mi se kao neposlušnom detetu.

– Molim?

Ustala je i sklonila zavese. Vidim samo sneg kroz prozor.

– Zavejani smo.

– Šta?

– Sneg je juče i tokom noći mnogo napadao. Dok službe ne raščiste put, zaglavljani smo ovde.

– Ali moram da idem – ne mogu samo da ležim ovde, imam posla.

– Ne možeš, tata je zvao policiju kada ste sleteli s puta, ali ni oni ne mogu doći.

Ignorišem je i ustanem iz kreveta. Toliko mi se zavrtelo u glavi da sam se odmah vratio.

– Ja sam doktor, trebalo bi da me poslušаш.

– Doktor?

– Da, ne mrdaj, zameniću ti zavoj – naređuje mi.

– Zašto sam go?

– Zato što sam ti skinula odeću – ugrizla se za usnu i kurac mi se trgnuo automatski.

– Pa... ovo je već zanimljivo.

– Bila je krvava, i ne brini, kao što sam rekla, doktor sam – zbunila se na trenutak.

– Nisam ništa rekao.

– Ali si mislio.

Nasmejem se na ovo, nekako je... divna.

– Srđan – pružam joj ruku.

– Bojana – uputila mi je prelep osmeh.

– Hvala ti što si mi spasla život, Bojana.

– Zahvali mom ocu, on te je nosio veći deo puta. A i njegova je ideja bila da idemo u lov.

– Tvoj otac je ovde?

– I majka, na odmoru smo.

– Aha.

– Brzo se vraćam.

Vidi ti ovo. Moram da kontaktiram moje ljude. Gde mi je, dođavola, telefon?

* * *

Bojana je bila brza, ali ovaj put nije bila sama.

– Mama, tata, ovo je Srđan, Srđane ovo su moji roditelji Dragan i Mira – Bojana nas upoznaje.

– Kako si, mladiću? – pita me čovek u godinama.

– Bolje, gospodine, hvala vam što ste me spasli.

– Mislio sam da će auto eksplodirati. Imao si veliku sreću da izletiš kroz prozor.

– Izgleda.

– Ovo je tvoja odeća, osušili smo je – Mira mi se smeška.

– I doručak će uskoro biti gotov – dodaje.

– Hvala vam, gospođo.

– Molim te, zovi me Mira.

– Mama, moram da mu zamenim zavoj.

– U redu, dušo – ljudi su izašli i ostao sam sâm sa Bojanom.

– Tvoji roditelji deluju fino.

– Oni su najbolji – nasmešila se i pomogla mi da sednem.

– Boleće, ali biću brza.

– Jesi li izvadila...

– Metak? Jesam – naborala je čelo.

– Verovatno imaš pitanja.

– S obzirom na tvoje telo, svi bi imali pitanja – rekla je neplanirano i namrštitio sam se. Doktorka je, naravno da zna od čega imam ožiljke.

– Izvini, to je bilo neprimereno sa moje strane – kaže pokajnički.

– U redu je, a što se tiče metka, pucali su na mene. Muž bivše ljubavnice – slažem.

– Shvatam. Nisam rekla mojim roditeljima za metak tako da...

– Neću ni ja – kontam.

Koncentrisala se na moj zavoj i bila je tako nežna. Približi mi se pa se udalji, približi mi se pa se udalji. Mirisala je na proleće, tako sveže i radosno.

– U redu, nema infekcije za sada. Moram da ti dezinfikujem ranu, malo će boleti, u redu?

Nasmejem se na ovo jer moj prag bola je toliko visok da ne osećam skoro ništa.

– U redu je – samo kažem.

Bila je toliko nežna da sam poželeo da me stalno pipa. Kakva bol? Šta je to?

– Dobro, sada ću ti vratiti zavoj – obraća mi se kao detetu.

I ponovo isto, približi mi se pa se udalji, približi se pa se udalji.

Uhvatim je za ruku i približim sebi. Ima prelepe oči, plave poput neba.

– Hvala ti – šapnem joj.

– Nema na čemu – progutala je knedlu i pustio sam je. Dobro je, nije imuna na mene.

– Doneću ti doručak, možeš li sam da se obučeš?

– Da – izlete mi. Trebalo je možda da kažem *ne*.

– Onda ću te ostaviti samog.